

12. července

**SV. LUDVÍKA A ZELIE MARTINOVÝCH,
MANŽELŮ**

Ludvík (1823–1894) a Zelig (1831–1877) uzavřeli manželství 13. července 1858 v Alençonu v Normandii a společně měli devět dětí, z nichž čtyři zemřely v raném dětství. Zbývajících pět dcer vstoupilo do kláštera; čtyři se staly bosými karmelitkami (jednou z nich je i svatá Terezie z Lisieux), jedna vizitankou. Jejich manželský vztah byl plný vzájemné lásky a úcty. Stali se oddanými rodiči, vyznačovali se pracovitostí, pozorností vůči chudým, misionářským západem. Za blahoslavené byli prohlášeni v roce 2008 v Lisieux a svatořečení byli v roce 2015 papežem Františkem během biskupské synody o rodině.

Společné texty o svatých mužích nebo o svatých ženách.

Modlitba se čtením**HYMNUS**

Ty, všech mateřských srdcí Stvořiteli,
jsi pro mne otec laskavý a bdělý,
Ježíši, Boží Slovo jsi a Syn,
nad srdce mateřské tvé srdce ctím!

Neustále mě sleduješ a chráníš,
a když tě volám, nikdy neotálíš,
mám-li kdy pocit, že jsi ukrytý,
pak pomůžeš mi hledat tě vždy ty.

Jen tobě, Ježíši, chci blízko dlívat
a jenom ve tvé náruči se skrývat.
Jak malé dítě chci tě ráda mít
a jako chrabrý voják zápasit.

Nebo:

Jak velmi jste oslaveni,
všichni Boží svatí,
jste ze světských zarmoucení
do nebes přijati,

do radosti věčné,
do radosti věčné,
slávy nekonečné.

Co dřív oko nevidělo,
na to vy patříte,
co dřív ucho neslyšelo,
to nyní slyšíte,
nač jste nemyslili,
nač jste nemyslili,
již jste okusili!

Váš jediný den je lepší
než zde léta mnohá,
život váš nejblaženější
v milování Boha.

Ta rozkoš nebeská,
ta rozkoš nebeská,
je lepší než světská.

Všichni milí Boží svatí,
na nás vzpomínejte,
abychom se k vám dostati
mohli, pomáhejte.
Pomozte k spasení,
pomozte k spasení,
k slávy dosažení.

DRUHÉ ČTENÍ

Z korespondence svaté Zeligie Martinové

(Dopisy ze dne 4. března 1877 a 28. října 1876)

Navždy se stal mou oporou a tím, kdo mě těší

Dnes odpoledne po nešporách jsem šla s Marií k jedné chudé dělnici, která je se svým mužem již skoro čtyři měsíce nemocná. Když jsem se vrátila, našla jsem balík s náboženskými předměty, které tvá teta používala až do své smrti. S Marií jsme spěchaly přečíst si přiložené dopisy. Když Marie četla tvůj dopis, velmi plakala; i mne se hluboce dotkl a zároveň mě potěšil.

Ano, moje milovaná Pavlino, i ty se jednou staneš svatou, tak jako tvá teta. Jak jsem měla svou milovanou sestru ráda! Nemohla jsem být bez ní. Jednoho dne, ještě než vstoupila do kláštera, jsem pracovala na zahradě a ona nebyla se mnou. Šla jsem ji vyhledat.

Řekla mi: „Co budeš dělat, až tu nebudu?“ Odpověděla jsem jí, že i já opustím dům. A opravdu. O tři měsíce později jsem odešla i já, ale nešla jsem stejnou cestou jako ona. V den své svatby jsem ji navštívila poprvé. Musím se přiznat, že toho dne jsem vyplakala snad všechny své slzy. Tolik, jako tehdy, jsem v životě neplakala nikdy – předtím ani potom. Moje ubohá sestra nevěděla, jak mne utěšit. Nebylo to tím, že bych ji nerada viděla v klášteře, naopak! Chtěla jsem tam být taky. Srovnávala jsem její život se svým a pláč ještě zesiloval... Ano, dlouhou dobu jsem pak byla v duchu svým srdcem v klášteře Navštívení. Často jsem tam docházela a vždy jsem tam vdechovala mír a pokoj, že to ani nedokážu popsat. Jakmile jsem klášter opustila, byla jsem nešťastná, že musím žít ve světě. Stejně jako sestra jsem chtěla strávit svůj život ve skrytosti.

Ty, moje Pavlino, velmi miluješ svého otce, a možná si pomyslíš, že jsem mu dělala starost – a to dokonce i v den naší svatby. Ale nebylo tomu tak. On mi rozuměl a jak mohl, snažil se mě utěšit, protože jeho touhy byly stejné jako ty mé. Ba dokonce si myslím, že naše vzájemná náklonnost se tím ještě prohloubila a naše city se ještě víc sjednotily. Navždy se stal mou oporou a tím, kdo mě těší.

Když jsme ale pak měli děti, naše ideály se trochu změnily. Už jsme nežili pro nic jiného než pro ně. Ony se staly naším štěstím a nikdy jsme už nenašli jiné. Všeho ostatního jsme se zřekli, svět s jeho ruchem nás nezajímal. Pro mne to bylo velké zadostiučinění. Chtěla jsem mít mnoho dětí, abych je vychovala pro nebe.

Některé z nich již v nebi jsou a ostatní je budou následovat, až budou mít více zásluh, neboť budou bojovat déle.

Kromě této smrti jsem poslední týden byla velmi zaměstnána prací. Mimo to jsem měla i mnoho návštěv. Ze všech stran mi přicházeli vyslovit soustrast, s výjimkou jedné paní. Když si

pomyslím, co všechno jsme pro tyto lidi udělali – snad více, než se zdálo možné. Myslím si, že nás nemají rádi proto, že naše názory se velmi liší od těch jejich.

Jistě bys něco ráda slyšela o své malé sestře. Je to rozkošné a chytré dítě. Vždycky musí přesně vědět, jaký je právě den. Dnes ráno mi říkala: „Dnes je neděle, zítra je pondělí a potom bude úterý.“ Zná je již všechny a nikdy se nezmýlí. Tereška a Celina jsou nerozlučné. Nejde si představit jiné děti, které by se měly více rády, než tyto dvě.

Jednou se mě Tereška zeptala, jestli půjde do nebe. Řekla jsem jí, že ano, když bude moc hodná. Odpověděla mi: „Ano, a když nebudu hodná, přijdu do pekla... Ale já vím, co udělám: uteču za tebou do nebe. Co by mohl Pán Bůh udělat, až mě tam najde? Ty mě velmi pevně stiskneš v náručí!“ Četla jsem v jejích očích, že je pevně přesvědčena, že jí Pán Bůh nemůže nic udělat, když je v matčině náručí.

Jak ten čas uběhl, má milá Pavlino! Právě bije půl jedenácté, a já jsem myslela, že je teprve devět hodin. Píši již od půl sedmé. Tohle je již čtvrtý dopis: do Lisieux, strýčkovi do Paříže, Alfonzíně a tobě. Na shledanou! Objímá tě tvá matka.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Řím 12,2; Ef 4,23-24

Změňte se a obnovte svoje smýšlení, * abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohubíbé a dokonalé.

V. Stále si obnovujte mysl po její duchovní stránce a oblečte člověka nového * abyste dovedli rozeznat.

Ranní chvály

HYMNUS

Manželé ctnostmi zářící,
Ludvíku, Zelig, slyšte nás,
se svojí dcerou, světicí,
nám pomáhejte v každý čas.

Necháš se vyslat na daleké cesty,
spojuješ srdce, jež nesvornost dělí,
abychom všichni bezpečí a štěstí
zakoušet směli.

Prací svou, vroucí modlitbou
Boha jste oslavovali
a tvář jeho milosrdnou
dětem svým ukazovali.

Spojenci láskou oddanou
učili jste je zbožnosti,
nedělní chvíle s rodinou
předchutí byly věčnosti.

Nemocí těžkou zkoušení
Bohu jste věrní zůstali,
Kristova kříže účastni
slávy jeho jste dosáhli.

KRÁTKÉ ČTENÍ

Př 31,10-12.20.30

Řádnou ženu, kdo ji najde; větší cenu má než perly. Srdce jejího manžela na ni spoléhá, o zisk nemá nouzi. Přináší mu jen prospěch, nikdy škodu, po všechny dny svého života. Svou dlaň otevírá ubožákovi, své rámě nabízí chudákovi. Působení zklame, krása prchne, zato žena, která ctí Hospodina, zaslouží si chválu.

ZPĚV PO KRÁTKÉM ČTENÍ

O. Jako se raduje z nevěsty ženich, * tak se tvůj Bůh zaraduje z tebe. Jako.

V. Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce. * Tak se tvůj Bůh zaraduje z tebe. Sláva Otci. Jako.

Antifona k Zachariášovu kantiku

Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.

PROSBY

Na přímluvu svatých manželů Ludvíka a Zeliie Martinových společně prosme Boha, našeho Otce:

Pane, provázej nás svým požehnáním.

Ty jsi už první dvojici lidí spojil v jedno,

— dej, ať tam, kde žijeme, vytváříme společenství lásky.

Ty sis přál, aby rodiny byly bezpečným místem růstu a školou života,

— uděl nám milost, abychom si vzájemně pomáhali na cestě za tebou.

Svatým manželům Martinovým jsi dal milosrdné srdce, že se dokázali dělit o svůj majetek,

— nauč i nás poznávat tě ve svých bližních, kteří potřebují pomoc.

Ludvík i Zeliie čerpali svou sílu z každodenní účasti na mši svaté a ze společné modlitby,

— dej i nám otevřená srdce, abychom byli schopni přijímat tvou milost.

Martinovi o tobě vydávali svědectví uprostřed světa,

— dej, abychom i my o tobě svědčili svým životem.

Otče náš.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Všemohoucí Bože, ty jsi dal svatým Ludvíkovi a Zelii milost, aby jako křesťanští manželé a rodiče šli po cestě svatosti; dej, abychom tě na jejich přímluvu a podle jejich příkladu milovali a věrně ti sloužili, a tak plně odpovídali na své povolání. Skrze tvého Syna. Skrze tvého Syna.

Nešpory

HYMNUS

Svatí Ludvíku, Zelig,
vy do nebeské vlasti
společně jste procházeli
cestou skrz mnohé strasti,
před Bohem smlouvou manželskou
věrnost, úctu i lásku
slíbili jste si do smrti,
život vydali v sázku.

Ve vašem krbu rodinném,
tam oheň hořel stále,
spolu jste v hlase jediném
zpívali k Boží chvále.
Oba jste vždycky toužili
o svůj život se dělit,
s dětmi a mnoha přáteli
plakat i se veselit.

KRÁTKÉ ČTENÍ

Ef 3,31-33

„Proto opustí člověk otce i matku a připojí se ke své manželce a ze dvou se stane jen jeden člověk.“ Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve. A proto každý z vás ať miluje svou ženu jako sám sebe a manželka ať zase svému muži projevuje úctu.

ZPĚV PO KRÁTKÉM ČTENÍ

O. Bůh se k nim sklonil * a pomáhal jim. Bůh.

V. On byl jejich útočištěm * a pomáhal jim. Sláva Otci. Bůh.

Antifona ke kantiku Panny Marie

Kristus miloval církev a vydal za ni sebe sama, aby z ní učinil snoubenku svatou a neposkvrněnou.

PROSBY

Boha Otce, který naplnil svým požehnáním manželství svatých Ludvíka a Zelie Martinových, společně prosme:

Bože, ved' nás k dokonalé jednotě.

Provázej všechny, kdo se připravují k manželství nebo zasvěcenému životu,

— dej jim pocítit svou pomoc.

Daruj všem rodinám pokoj a vzájemnou lásku,

— aby byly obrazem tvého života.

Dej manželům sílu k odpuštění, ochotu ke smíření

— a trpělivost se sebou navzájem.

Těm, jejichž manželství ztroskotalo, otevři novou cestu,

— vždyť pro tebe není žádná situace bezvýchodná.

Těm, kdo tě neznají, dej poznat, že jsi dobrý Otec

— a že všichni lidé patří do tvé rodiny.

Provázej manžele, které rozdělila nemoc, neštěstí nebo smrt,

— a dej jim nalézt útěchu v naději na věčný život.

Otče náš.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.